

— Трѣба да бѣгаме, — отвърна другъ.

— На къде?

— Къмъ манастиря по билото на планината. Никой турчинъ по тоя пѣтъ не би се мѣрналъ.

— По-скоро, По-скоро!

— Всѣка минута могатъ да ни нападнатъ.

Бѣжанцитѣ забравиха сигурността на кулата, своето оржие и своето решение за съпротива. Никой не мислѣше да дочака срѣща съ турци. Необикновенъ страхъ като отровенъ димъ изпълни душитѣ имъ. Тѣ треперѣха. Изтезанието презъ последнитѣ дни бѣше съвсемъ разстроило нервитѣ имъ и пропиляло тѣхната прежна решителностъ. Тѣ бързаха къмъ кулата, надпреваряха се, падаха въ дълбокия снѣгъ, ставаха и охкаха отъ време на време като отъ прѣсни рани обсипани. А кулата имъ се виждаше много далече. Не бѣгаше ли тя отъ тѣхъ?

Нѣма живо творение, което да е толкова страхливо и толкова смѣло, колкото човѣка. Въ нѣкои случаи човѣкъ е по-страхливъ отъ заякъ и по-смѣлъ отъ лъвъ. Кой другъ излиза на борба тѣй дрѣзко и срещу тигъръ, и срещу лъвъ, и срещу слонъ? Кой другъ се тѣй лесно плаши дори отъ муха, дори отъ сѣнката си? И най-смѣлия звѣръ не може да се мѣри по себеобладание съ Муций Сцевола. Но и най-малодушното животно отъ страхъ не би припаднало и умрѣло, а човѣкъ може.

Дали наистина тоя колибаръ бѣше видѣлъ две конни заптиета, или ги бѣше сънувалъ? Понѣкога удивителна хитростъ може да се наблюдава у крайно прости хора. Не каза ли той това, за да сплаши бѣжанцитѣ и да ги пропѣди отъ себе си? И едното и другото можеше да се допусне.

Щомъ влѣзоха другаритѣ въ кулата, въ единъ гласъ извикаха:

— Скоро да бѣгаме! Турци — тѣдѣва!